

ringe Grad til at flaffe den Fred, navnlig paa de mindre Grundejeres Marker, som under de nuværende Forhold, hvor alle og enhver kunne strejfe om med et Gevær, saanes saa haardt, og Indførelsen vil saaledes efter Fleraltets Forventing netop blive til Gavn for de mindre Jordbrugere. Dette er ogsaa forlængst indset i andre Lande, og endog i et saa demokratisk Land som Frankrig har man ikke næret Betænkelse ved at paahyde Jagttegn i et langt større Omfang, end her er foreslaaet, ligesom Afgiften ogsaa er langt større (25 fr. aarlig), Hertil kommer, at da Jagt i de allerfleste Tilfælde maa anses som en Luksusport, synes der ogsaa at være god Grund til at lægge en Afgift derpaa. At den foreslaaede Ordning i enkelte Tilfælde kan medføre Gene for vedkommende jagtberettigede, kan maaske tænkes, men ligesom denne Gene efter de Undtagelser fra Nødvendigheden af Jagttegn, som Forslaget opstiller, ikke er af nogen større Betydning, saaledes vil den i ethvert Fald ikke staa i noget Forhold til det store Gode for Almenheden, som vil opnaas ved den omtalte Foranstaltning. De mulige Ulemper ville derhos let kunne fjernes ved Ændringer, og Fleraltet har for at imødekomme den modsatte Opfattelse foreslaaet en saadan, gaende ud paa, at Lodsejerne i en Kommune skulle kunne udøve Jagt indenfor Kommunens Grænser uden Jagttegn. Herved vil i ethvert Fald den Indvending bortfalde, som gik ud paa, at Jagttegn vilde medføre, at den ene Nabo ikke kunde gaa paa Jagt hos den anden, eller at der ikke i Kommunen kunde afholdes Fællesjagter af Lodsejerne, saaledes som det nu flere Steder er Tilfældet. Naar det endvidere har været indvendt mod Indførelse af Jagttegn, at det ikke er retfærdigt, at Kendelsen skal tilfalde den Kommune, hvor paagældende Person er bosat, vil dette formentlig ogsaa let kunne ændres ved at bestemme, at Kendelserne skulle fordeles mellem Købstæderne og Amternes Repartitionsfond, og Fleraltet har derfor stillet et hertil sigtende Ændringsforslag.

Mindretallet (Griffen, N. Hansen og Th. Nielsen) har ikke fundet de Grunde, der anføres for Indførelsen af Jagttegn fyldestgørende. De smaa Grundejere ville have tilstrækkeligt Værn imod Jagtovertredelser i den offentlige Paatale (jfr. § 27 og Ændringsforslag Nr. 63.) Vi tvivle ogsaa meget om, at Jagttegnene virkelig ville formindste Jægerens Antal. I hvert Fald ville de næppe formindste Antallet af Jagtdage. Levebrøds- og Sportsjægere saa vel som Krybskytterne ville selvfølgelig ikke undlade at løse Jagttegn. For disse Klassers Vedkommende vil Antallet ikke formindstes; snarere turde der vel være Grund til at tro, at det vil forøges, da Jagttegnet giver dem en privilegeret Stilling; og mange af dem ville jage med større Sver, netop fordi de have maattet yde Betaling for deres Jagttegn; de maa have et saa meget større Udbytte af Jagten, for at den skal kunne betale sig for dem. At Jagttegnet ikke vil være noget virkelig Værn mod Krybskytteriet, indrømmes selv af Fleraltet. Der anføres, at Jagttegn er indført i andre Lande. Mindretallet lægger ikke videre Vægt derpaa, da Udviklingen og Naturforholdene der slet ikke kunne sammenlignes med dem, der finde Sted i vort Land. Vi finde det ligesom Fleraltet aldeles urimeligt, at Jagttegnet skal løses i de Kommuner, hvor vedkommende Personer bo, og at Betalingen skal indgaa i de paagældende Kommuners Kasse, da dette vil føre til, saaledes som Forholdene ere, at de Kommuner, der have liden eller ingen Jagtgrund, men derimod en meget talrig Befolkning, ville saa den største Indtægt af Jagttegnene.

Forslaget om Jagttegn er lidet hensynsfuldt mod de mindre hemlede, da det vil umuliggøre eller i det mindste indskrænke den lejlighedsvis Jagt, der drives af smaa Grundejere og Smaaagræsfolk, da de naturligvis ikke ville betale 10 Kr. for at saa Lov til at jage nogle enkelte Gange. Dersom Forslaget bliver ophøjet til Lov, vil det efter vor Opfattelse være et stærkt Indgreb i den personlige Frihed. Loven vil være vanstelig at overholde og derfor give Anledning til mange Overtrædelser og Politiforjævelser — ikke